

Sygn. akt: III AUa 1031/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak (spr.)

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSO del. Beata Michalska

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 r. w Łodzi

sprawy **Z. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o wysokość świadczenia,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt: V U 20/13,

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1031/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił odwołanie ubezpieczonego Z. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 12 listopada 2012 roku, którą to decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Wyrok sądu pierwszej instancji zapadł w następującym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy: ubezpieczony Z. K. jest uprawniony do emerytury od lipca 2009 roku. Podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy w latach: 1958-1961, od 2 września 1974 roku do 30 września 1975 roku i od 1 października 1975 roku do 15 sierpnia 1981 roku. Następnie podlegał ubezpieczeniom społecznym rolników i w latach od 1996 roku do 22 lipca 2009 roku był uprawniony do renty z ubezpieczenia społecznego rolników.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjęto podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 93,31 %. Do obliczenia wysokości emerytury przyjęto 22 lata i 10 miesięcy okresów składkowych.

We wniosku poprzedzającym wydanie skarżonej decyzji ubezpieczony wniósł o ponowne obliczenie podstawy wymiaru emerytury z 10 lat kalendarzowych obejmujących lata 1972 – 1981, ewentualnie z lat 1976 – 1981 oraz lat 1996 – 2009.

Sąd Okręgowy w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy po zacytowaniu art. 111 ust. 1 ustawy wyjaśnił, że proponowane warianty obliczenia podstawy wymiaru emerytury nie mieszczą się w powołanym przepisie.

W apelacji ubezpieczony wywiódł, że wyrok sądu pierwszej instancji jest dla niego krzywdzący. Zarzucił wyrokowi nie wzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy, a nadto sprzeczność ustaleń ze stanem faktycznym. Podniósł wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, że zachodzą okoliczności do doliczenia do podstawy wymiaru emerytury również innych składników wymienionych w art. 15 ust. 3 i 3a ustawy emerytalnej. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i obliczenie podstawy wymiaru emerytury z lat 1976 – 1981, na które ma udokumentowane zarobki i od 1996 do 2009.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny rozpoznawanej sprawy zgodnie z rzeczywistym jej stanem. Poza sporem bowiem jest, że skarżący podlegał ubezpieczeniom społecznym pracowników do 1981 roku, zatem podstawę wymiaru jego emerytury można ustalić wyłącznie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne odprowadzanych do 1981 roku. Po zakończeniu stosunku pracy przez skarżącego nie odprowadzono bowiem składek na powszechne ubezpieczenie emerytalne skarżącego. Wyjaśnić przy tym należy, że system ubezpieczeń społecznych rolników indywidualnych jest odrębnym systemem od systemu ubezpieczeń społecznych pracowników. Składki na ubezpieczenia społeczne rolników nie są odprowadzane na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, z którego skarżący pobiera emeryturę. Powołane w apelacji ustępy art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. - Dz.U. z 2013 r., poz. 1440) nie mają w sprawie zastosowania, gdyż po 1981 roku, a w szczególności w latach 1996 – 2009 skarżący nie pobierał zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, świadczenia wyrównawczego lub dodatku wyrównawczego, o których mowa w art. 15 ust. 3 powołanej ustawy, ani też wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy, czy zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, przysługujących ubezpieczonemu w roku kalendarzowym przypadającym po 2004 roku wymienionych w art. 15 ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W przepisach tych chodzi o świadczenia wypłacane na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2014.159 – j.t.) oraz wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy w czasie trwania stosunku pracy wypłacane na podstawie art. 92 k.p. W latach 1996 – 2009 skarżący pobierał rentę z funduszu składkowego rolników indywidualnych na podstawie przepisów ustawy z 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U.2013.1403 j.t.). Z tego funduszu nie odprowadzono składek na ubezpieczenia społeczne pracowników, z których finansowane są świadczenia, o których mowa w art. 15 ust. 3 i ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podstawa wymiaru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych może być obliczana tylko z podstawy wymiaru składek odprowadzanych do tego Funduszu z uwzględnieniem świadczeń wymienionych w art. 15 ust. 3 i 3a, przy czym jak już to wyjaśniono wyżej skarżący nie pobierał świadczeń tam wymienionych, lecz rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym z tytułu odrębnego ubezpieczenia rolników indywidualnych.

Mając na uwadze powyższe wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu, a apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.